

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.030/2026/6.

A Debreceni Ítéltábla a Dobrossy és Társai Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Dobrossy István ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek – a Dr. Dósa Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Dósa István László ügyvéd) által képviselt I. RENDŰ ALPERES NEVE (I. RENDŰ ALPERES CÍME) I. rendű és II. RENDŰ ALPERES NEVE (II. RENDŰ ALPERES CÍME) II. rendű alperesekkel szemben kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2025. december 18-án meghozott 11.G.40.338/2024/38. számú ítélete ellen a felperes 40. sorszámú fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a 2026. március 25-én megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 1 500 000 (egymillió-ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest arra is, hogy fizessen meg az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára a határozat meghozatalát követő 60. napig 2 500 000 (negyvenötezer-háromszázhatvanhat) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével a keresetet elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy fizessen meg az alpereseknek együttesen 3 000 000 Ft perköltséget, az államnak pedig 1 500 000 Ft eljárási illetéket.

[2] Az ítéletben megállapított tényállás szerint a TÁRSASÁG (a továbbiakban: a társaság) 2023. május 10-én alakult meg, annak beltagja az I. rendű alperes. A társaság kültagja 2019. február 7-ig az I. rendű alperes édesapja: id. C. A. volt, akinek halála után az I. rendű alperes édesanyja: a II. rendű alperes lett a kültag. A társaság üzletvezetője 2023. december 28-ig az I. rendű alperes volt, azóta pedig a vezetői tisztséget a II. rendű alperes tölti be. A társasági szerződés szerint a társaság 2 500 000 Ft pénzvagyonnal alakult, amiből 2 000 000 Ft-ot az I. rendű alperes, 500 000 Ft-ot pedig id. C. A. bocsátott a társaság rendelkezésére.

[3] A felperes a többször módosított keresetében az alperesek egyetemleges kötelezését kérte 92 896 000 Ft és járulékainak megfizetésére elsődlegesen kártérítés, másodlagosan pedig jogalap nélküli gazdagodás jogcímén. Az elsődleges kereseti kérelmének jogalapjaként elsődlegesen a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 6., 339., 355. és 359. §-ait, másodlagosan pedig a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:143., 6:518., 6:519., 6:520., 6:522., 6:527., 6:532. és 6:48. §-ait jelölte meg. A másodlagos keresetét elsődlegesen az 1959. évi Ptk. 361. § (1), 363. § (1) bekezdéseire és a 364. §-ára, másodlagosan pedig a Ptk. 6:579. és 6:580. §-ira alapította.

[4] Arra hivatkozott, hogy 2010-ben az I. rendű alperessel közös gazdasági tevékenység folytatását határozták el. Ennek érdekében közösen megvásárolták a CÍM alatti ingatlant, amelyben egy lottózó működött. A lottózó 1 500 000 Ft-os vételárából 500 000 Ft-ot fele-fele arányban készpénzben, 1 000 000 Ft-ot pedig hitelből fizettek meg úgy, hogy a hitel fedezete az I. rendű alperes szülői háza volt, a hitel törlesztését pedig a lottózó működéséből származó bevételből fedezték. A lottózót kezdetben az I. rendű alperes egyéni vállalkozóként működtette, de már akkor is az volt a megállapodásuk, hogy a költségeket és a nyereséget egyenlő arányban megosztják egymás között. A társaságot azért hozták létre, mert 2013-ban dohány koncessziós jogot szereztek, ilyen tevékenységet pedig csak gazdasági társaság végezhetett. A beltág az I. rendű alperes, a kültag pedig az I. rendű alperes édesapja lett, de a társaságot ténylegesen ő és az I. rendű alperes közösen működtették, az alapításhoz szükséges jegyzett tőkét közösen szolgáltatták és a működéshez szükséges kiadásokat is közösen finanszírozták. A társaságba azért nem lépett be, mert a főállású rendőri tevékenysége mellett már több működő vállalkozása is volt, további ilyen jellegű tevékenységet pedig a felettesei nem engedélyeztek volna. Szóban azonban abban állapodott meg az I. rendű alperessel és az édesapjával, hogy amikor a rendőri vezetés ezt megengedi, tagként belép a társaságba, ezen időpontig pedig ő és az I. rendű alperes továbbra is egyenlő arányban viselik a társasággal kapcsolatos kiadásokat, valamint ugyanígy részesednek az osztalékból. E megállapodás ellenére csak egyszer: 2016-2017-ben kapott 6 000 000 Ft osztalékot, az alperesek által 2018-2023. között felvett 185 792 000 Ft osztalékból azonban nem kapta meg az őt megillető fele részt, továbbá az alperesek elzárkóztak attól is, hogy a társaságba beléphessen. Ezzel az elsődleges keresete szerint 92 896 000 Ft kárt okoztak neki, a másodlagos keresete szerint pedig az ő rovására 92 896 000 Ft jogalap nélküli vagyoni előnyhöz jutottak. Mivel 2023. november 22-én írásban felszólította az I. rendű alperest az osztalékból őt megillető rész megfizetésére, megszakította az alperesekkel szembeni követelése elévülését. Annak igazolására, hogy a társaságot ténylegesen közösen működtették, tanúk meghallgatását indítványozta.

[5] Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték, annak jogalapját és összegét is vitatták. Arra hivatkoztak, hogy a felperes abban az esetben lenne jogosult osztalékra, ha a bíróság a tagsági jogviszonya fennállását állapítaná meg, amire azonban nincs jogszabályi lehetőség. A felperes követelését bíróság előtt nem lehet érvényesíteni, mivel az annak alapjául megjelölt szóbeli megállapodás a kötelező alaktság megsértése, jóerkölcsbe ütközés és jogszabály megkerülése miatt érvénytelen. Az egymásnak ellentmondó tény- és jogállításokra alapított kereset nem alkalmas az érdemi elbírálásra, a bejelentett tanúk meghallgatása tehát szükségtelen. A felperes által állított szóbeli megállapodás sohasem jött létre, eseti baráti szívésségeken túlmenően a felperes nem vett részt a társaság működésében, az ahhoz kapcsolódó költségek viselésében. Az általa kapott 6 000 000 Ft-ot nem

osztalékként, hanem az I. rendű alperes részére nyújtott kölcsönök törlesztéseként kapta meg. A felperes maga állítja, hogy a társaságba fektetett pénzét visszakapta, az általa hivatkozott megállapodás megkötésében pedig a II. rendű alperes nem vett részt, így az igénye már a saját tényállításai alapján sem foghat helyt és az el is évült.

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta. Mindenekelőtt megállapította, hogy a felek jogvitáját az 1959. évi Ptk. rendelkezései alapján kellett elbírálni, mivel az a szóbeli megállapodás, amelyre a felperes a keresetét alapította, állítása szerint 2014. március 15. előtt jött létre. Emiatt a felperes a keresete másodlagos jogalapjaként alaptalanul hivatkozott a Ptk. rendelkezéseire. Nem foghatott helyt azonban az 1959. évi Ptk-ra alapított keresete sem, mert az ellentmondásos volt, annak ténybeli alapjaként ugyanis egy szóbeli szerződésre hivatkozott, a követelése jogcímeiként viszont szerződésen kívüli károkozást, biztatási kárt és jogalap nélküli gazdagodást jelölt meg, ezt az ellentmondást pedig többszöri anyagi pervezetés ellenére sem küszöbölte ki. Erre tekintettel biztatási kár és jogalap nélküli gazdagodás jogcímén nem érvényesíthetett igényt, mert mindezt kizárta az általa állított szerződéses kapcsolat. Nem követelhetette az őt ért szerződésen kívüli kár megtérítését sem, mert az általa hivatkozott szóbeli megállapodás érvénytelen. Ennek oka az, hogy e megállapodás megkötésekor a gazdasági társaságokról szóló 2016. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) volt hatályban, amely megkövetelte, hogy a társasági szerződést minden tag írja alá, azt tehát csak írásban lehetett érvényesen megkötni. Erre tekintettel legfeljebb az 1959. évi Ptk. 568. § (1) bekezdése szerinti polgári jogi társaság létrejöttét lehetett volna megállapítani, amely szintén nem lett volna érvényes, mert polgári jogi társaságot üzletszerű gazdasági tevékenység folytatására nem lehetett létrehozni. Arra figyelemmel pedig, hogy a megállapodás célja a felperes előadása szerint is a tagsági jogviszonyának a munkáltatója előli eltitkolása volt, a szerződés jóerkölcsbe ütközés miatt is semmisnek minősült. Mivel a felperes elismerte, hogy a szóbeli megállapodás alapján nyújtott pénzszolgáltatását visszakapta, őt sem kár, sem egyéb vagyoni hátrány nem érthette. A 2018. évi osztalékra vonatkozó követelése pedig egyébként is elévült, mert az általa csatolt levelek nem voltak alkalmasak e követelés elévülésének a megszakítására. Erre tekintettel a jogvita eldöntése szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy az alperesek a vállalkozási tevékenységet közösen folytatták-e a tagnak nem minősülő felperessel, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 276. § (5) bekezdése alapján mellőzte a felperes által indítványozott tanúk meghallgatását és elutasította a keresetet. A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perveztes felperest az alperesek által a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: rÜkr.) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján felszámított jogi képviselői munkadíj megfizetésére, amelyet a tárgyalások száma és a felperes többször módosított perfelvételi nyilatkozatai folytán szükségessé vált jogi képviseleti tevékenység munkaigénye miatt nem volt indokolt mérsékelni.

[7] A felperes a pontosított fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítéletnek a módosított keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan e határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan pedig az általa fizetendő elsőfokú perkoltség mérséklését kérte.

[8] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 276. § (5) bekezdésének és a 279. §-ának a megsértésével mellőzte az általa indítványozott bizonyítás lefolytatását, ezzel pedig olyan, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést követett el, ami a Pp. 381. §-a alapján szükségessé teszi az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás

megismétlését. Az a nem vitás tény ugyanis, hogy tagként nem került be a cégjegyzékbe, még nem tette szükségtelemmé az általa kért bizonyítás lefolytatását, mert a keresetét nem kizárólag osztalékjogra hivatkozással terjesztette elő, hanem kártérítés és jogalap nélküli gazdagodás címén is. Ezek a jogcímek pedig tényállásfüggők, ezért azok megalapozott elbírálásához bizonyításra lett volna szükség. Ehelyett az elsőfokú bíróság abból az előzetes anyagi jogi minősítésből, hogy mivel nem tag, osztalékra sem jogosult, arra következtetett, hogy a többi keresete is alaptalan, ezzel pedig elzárta őt attól, hogy az egyéb jogcímeken támasztott követelését tényekkel támassza alá. Az elsőfokú ítélet a kereset szerinti megállapodást „csendes társaságként” értelmezte, a kereset azonban nem ezen alapult, hanem azon, hogy a felek között közös befektetési együttműködés volt, ez pedig szükségessé tette volna a tényállás tisztázását, amit az elsőfokú bíróság elmulasztott. Ez a közös befektetési együttműködés a magyar magánjogban az elszámolási kötelezettség és a jogalap nélküli gazdagodás szabályain keresztül fogható meg, amelyek a tényleges vagyoni átruházásra, az előny megszerzésére és annak jogalapjára koncentrálnak. Ennek megállapításához pedig a felajánlott bizonyítás lefolytatása elengedhetetlen lett volna.

[9] Az elsőfokú bíróság megállapította a kereset alapját képező megállapodás jóerkölcsbe ütközését is, ami szintén megalapozatlan, mert a jogi minősítés ebben az esetben is megelőzte a tényállás feltárását, ami anyagi és eljárási jogi hiba. Mivel a keresetben megjelölt károkozó magatartások túlnyomórésze 2014. után realizálódott, a keresetet nem az 1959. évi Ptk., hanem az Ptk. deliktualis kártérítési felelősségre vonatkozó szabályai alapján kellett volna elbírálni. A II. rendű alperessel szembeni keresetét az elsőfokú bíróság szintén tévesen utasította el arra hivatkozva, hogy ő nem vett részt a szóbeli megállapodásban. A keresetben megjelölt, nem tagsági jogcímek – különösen a jogalap nélküli gazdagodás – ugyanis nem igénylik a megállapodásban való részvételt, annak megalapozottságához elégséges a vagyoni előny megszerzése és az okozati összefüggés, aminek tisztázása szintén bizonyítást igényelt volna. Tévesen foglalt állást az elsőfokú bíróság az elévülés kérdésében is. Az elszámolási kötelezettség, valamint az eredményből való részesedés kiadásának elmulasztása ugyanis az alperesek részéről ismétlődő, önálló teljesítési esedékességgel járó kötelezettségszegések sorozata volt, aminek következtében az egyes évekre eső részesedésekhez kapcsolódó igények külön évülnek el. A jogvita tárgyi és eljárási bonyolultságához képest eltúlzott az alperesek javára megítélt 3 000 000 Ft ügyvédi munkadíj is, mert az ügyben bizonyítás nem folyt, a perfelvételi iratok nagyfokú ismétlődést mutattak, a perfelvételi nyilatkozatait pedig az alperes kérelmére kellett újból előterjesztenie, ezért tehát az alperes jogi képviselője nem számolhat el külön díjazást.

[10] Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Érvelésük szerint a felperes pontosított fellebbezése hiányos, mert nem tartalmazza az ő jogi képviselőjük adatait, valamint a másodfokú bíróságtól alkalmazni kért felülbírálati jogkört. A fellebbezés érdemben sem alapos, mert az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelési tevékenységet támadja, amely nem lehet önálló felülbírálat tárgya. A felperes az elsőfokú eljárásban végig „kvázi tulajdonosként” hivatkozott magára, a követelését pedig „osztalékként” nevezte meg, ezért a fellebbezésében az „együttműködési megállapodásra” való hivatkozása új tényállításnak minősül. Az elsőfokú ítélet minden tekintetben jogszerű, a kereset alapjául megjelölt szóbeli megállapodás ugyanis több okból is semmis, ezért a felperes kártérítésre és jogalap nélküli gazdagodásra alapított keresetét a szóbeli megállapodás bizonyítottsága esetén sem lehetne alaposnak tekinteni, emiatt pedig a felperes részéről indítványozott bizonyítás lefolytatása szükségtelen volt. Nincs helye a megítélt elsőfokú ügyvédi díj mérséklésének sem, a jogi képviselőjüknek ugyanis egyrészt

tanulmányoznia kellett a keresetlevelet és az ahhoz csatolt mellékleteket, amelyek 173 oldalt tettek ki, majd át kellett tekintenie a felperes újabb és újabb keresetváltoztatásait, azokat össze kellett vetnie a korábbi nyilatkozatokkal és el kellett készítenie az erre vonatkozó perfelvételi nyilatkozatokat. Ezért az általuk felszámított díj – a felperes által megtéríteni kért ügyvédi díj mértékére is figyelemmel – nem volt eltúlzott.

[11] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait, nem észlelt ugyanis olyan – a fellebbezésben nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései]. Erre tekintettel kizárólag abban foglalt állást, hogy a fellebbezésben írt okok miatt teljesíthető-e valamelyik fellebbezési kérelem. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta, az elsőfokú bíróság ugyanis nem sértette meg a fellebbezésben hivatkozott eljárási és anyagi jogszabályokat, ezért jogszerű érdemi döntést hozott, az általa kifejtett indokokat ugyanakkor az alábbiak szerint pontosítani kell.

[12] Ahogy azt az elsőfokú ítélet is helyesen tartalmazza: az érvényesíteni kívánt jogot, valamint a kereseti kérelmet és az érvényesíteni kívánt jogot megalapozó tényeket a felperesnek kell előadnia, mint ahogy az ő kötelezettsége az is, hogy bemutassa az érvényesíteni kívánt joga, a tényállításai és a kereseti kérelme közötti összefüggést [Pp. 170. § (2) bekezdés b), c) és d) pontjai]. A bíróság – eltérő törvényi rendelkezés hiányában – kötve van a felperes kérelmeihez és jognyilatkozataihoz, az érdemi döntését pedig nem alapíthatja olyan jogra, amelyet a felperes nem állított [Pp. 2. § (2), 342. § (3) bekezdései]. Ezen eljárási szabályok miatt a bíróságnak a jogvita érdemi vizsgálata előtt mindig tisztáznia kell az érdemi döntésének korlátait, ehhez pedig meg kell állapítania a jogvita kereteit, vagyis egyebek mellett a felperes tény- és jogállításait, valamint a közöttük fennálló összefüggést. Amennyiben e tény- és jogállítások ellentmondanak egymásnak, a bíróságnak közre kell hatnia abban, hogy a felperes ezeket kiküszöbölje, vagyis olyan tény- és jogállításokat adjon elő, amelyek egymással világos és ellentmondásmentes jogi és logikai kapcsolatban állnak [Pp. 237. § (1) bekezdése]. Abban az esetben pedig, ha a felperes tény- és jogállításai között – az elvégzett anyagi pervezetés ellenére – olyan súlyos ellentmondás marad, amely kizárja a felperes által érvényesített jog fennállását, a keresetet a tényállítások alátámasztása érdekében felajánlott bizonyítás foganatosítása nélkül el kell utasítani.

[13] Jelen esetben a felperes – az elsőfokú bíróság által elvégzett többszöri anyagi pervezetés ellenére – olyan tényállításokra alapította a keresetét, amelyek kizárták az általa állított jogok fennállását. Azt adta elő ugyanis, hogy szóbeli megállapodást kötött az I. rendű alperessel (és az édesapjával), akik vállalták, hogy a társaságból kivett osztalékuk felét átadják neki és hozzájárultak ahhoz, hogy amikor ezt kéri, a társaságba beléphet. Állítása szerint azonban az I. rendű alperes és az édesapjának jogutódja: a II. rendű alperes ezt a megállapodást megszegték, mert 2016-ban, majd 2019-ben sem engedték őt belépni a társaságba. E magatartásukkal az elsődleges keresete szerint kárt okoztak neki, a másodlagos keresete szerint pedig az ő rovására jogalap nélkül gazdagodtak, mert megakadályozták, hogy megkapja a társaságból 2018-2023. között kivett osztalék felét.

[14] E tényállítások alapján a felperes elsődleges jogállítása az volt, hogy az alperesek biztatási kár és szerződésen kívül okozott kártérítés jogcímén kötelesek megtéríteni neki a társaságból 2018-2023. között kivett osztalékuk fele összegét. Biztatásnak azt a magatartást

tekintette, hogy az alperesek a megállapodásban vállalták: a tagsági viszony létesítéséhez hozzá fognak járulni, amelyet nem tettek meg, jogellenes károkozó magatartásnak pedig azt minősítette, hogy az alperesek a megállapodás ellenére megtagadták, hogy a társaságba belépessen és az osztalékhoz hozzájusson (34. sorszámú beadvány 8. oldal 3. bekezdés, 13. oldal 2. bekezdés). A másodlagos jogállítása szerint ugyanakkor az alperesek azért kötelesek a 2018-2023. között kivett osztalékuk felének megfizetésére, mert annak erejéig az ő rovására jogalap nélkül gazdagodtak, hiszen ez az összeg a megállapodásuk alapján őt illette meg (34. sorszámú beadvány 13. oldal 12-13. bekezdései).

[15] A felperes által előadott tényállítások alapján azonban a felperes egyik jogállítása sem foghatott helyt. Amennyiben ugyanis az általa állított megállapodás valóban létrejött, akkor sem biztatási kár, sem szerződésen kívül okozott kár, sem pedig jogalap nélküli gazdagodás jogcímén nem követelheti az alperesektől azon kár/gazdagodás megtérítését, amely őt abból eredően érte, hogy az alperesek e megállapodást megszegtek. Ilyenkor a felek jogait és kötelezettségeit a közöttük létrejött megállapodás alapján kell megítélni, amely mind az 1959. évi Ptk., mind pedig a Ptk. alapján kizárja a szerződésen kívüli jogcímen történő igényérvényesítést. Abban az esetben pedig, ha ez a megállapodás – a felperes érvelésének megfelelően (34. sorszámú beadvány 7. oldal utolsó bekezdése) – nem volt érvényes, akkor ahhoz nem fűződhetnek joghatások, ezért annak megszegése miatt ilyenkor sem lehet biztatási kár, szerződésen kívül okozott kár vagy jogalap nélküli gazdagodás megtérítését kérni sem az 1959. évi Ptk., sem pedig a Ptk. alapján.

[16] Mivel az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetés ellenére a felperes tényállításai kizárták az általa állított jogok fennállását, az így előterjesztett keresetet minden további vizsgálat nélkül el kellett utasítani. Mindezt azt jelenti, hogy e tényállítások igazolása érdekében benyújtott bizonyítási indítványok teljesítésére nem volt szükség, ezért azokat az elsőfokú bíróság a Pp. 276. § (5) bekezdése alapján jogszerűen mellőzte. A jogvita eldöntése érdekében nem kellett állást foglalni abban sem, hogy a jogvitával érintett körben pontosan kik között és milyen tartalommal jött létre megállapodás, mint ahogy azt sem kellett eldönteni, hogy ez a megállapodás jogilag miként minősül és érvényes-e, az ez alapján támasztott követelés vagy annak egy része pedig elévült-e, a felperes tény- és jogállításai között fennálló súlyos ellentmondás ugyanis ezen kérdések vizsgálatát is kizárta. Erre tekintettel az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítélet indokolásából azokat a részeket, amelyek e megállapodás tartalmával, jogi minősítésével és érvényességével, valamint a felperes által támasztott követelés elévülésével foglalkoztak. Mivel pedig anyagi pervezetést csupán a felperes jogállításainak korlátai között lehetett elvégezni [Pp. 237. § (5) bekezdése], az elsőfokú bíróság és az ítéltábla nem térhetett ki arra sem, hogy a felperes az igényeit pontosan milyen tény- és jogállítások mellett és kivel szemben érvényesítheti {Kúria .../5. számú ítéletének [24] bekezdése (megjelent: BH2025.252.)}. Kizárólag annak megállapítására volt lehetőség, hogy a jelen perben előadott tényállítások a kifejtett okok miatt kizárják a felperes által állított jogok fennállását, ezért az így előterjesztett kereset nem foghatott helyt. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a per főtárgya tekintetében jogszerű döntést hozott, ezért az elsődleges és a másodlagos fellebbezések nem vezettek eredményre.

[17] Alaptalan volt a harmadlagos fellebbezés is, hiszen a felperes nem jelölte meg, hogy pontosan milyen összegre kéri leszállítani az elsőfokon megítélt perköltséget. Amennyiben megjelölte volna, a fellebbezési kérelme akkor sem foghatott volna helyt, mert az alperesek jogi képviselője nem vitásan eleget tett az alperesekkel kötött ügyvédi megbízási

szerződésben foglalt feladatainak, az általa kifejtett munka mennyiségére és minőségére hivatkozással pedig nem lehetett mérsékelni az őt megillető munkadíjat [Kúria .../6.].

[18] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – az indokolás pontosítása mellett – helybenhagyta.

[19] A felperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett, ezért az általa felszámított perköltséget maga viseli [Pp. 83. § (5) bekezdése]. Köteles továbbá a részleges költségfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési illeték és az alperesek által felszámított másodfokú jogi képviselői munkadíj megfizetésére is [Pp. 83. § (1), 102. § (1) bekezdései]. Ez utóbbi összegét az ítéltábla a 17/2024. (XII.09.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felszámítással egyezően határozta meg.

Debrecen, 2026. március 25.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró